

Pouki in opomini pobožnega Tobije.

spoštujejo starca in mu pomagajo živeti. Najrajši je stari Miško občeval z otroci, zbiral jih je vkupe in jim pripovedoval lepe pripovedke, katere je ali sam slišal ali pa čital v knjigah, ko je bil še v letih nežne mladosti. Zató so ga sosedge radi imeli in mu dajali vsega, česar je potreboval, da si ohrani življenje. Po zimi je pomagal ljudem v hiši pri marsikaterem delu, a po leti je podučeval in kratkočasil otroke, da niso starišem nápotja delali in pohajkovali po vaséh in drugih krajih, kakor se to, žalibog, le prerado godí, kjer starši nimajo časa páziti svojih otrok.

Neki dan je bil zopet v družbi veselih otrok in jim pripovedoval zgodbo pobožnega Tobije, katero so otroci poslušali z odprtimi ušesi. Županovemu Franeku so se najbolj dopadali lepi in ganljívi opomini starega Tobije, ki jih je dal svojemu sinu slovó jemaje pred svojo smrtjo. Te lepe Tobijeve pouke in opomine, zapisal si je Franek v svojo bilježnico, tako-le:

Pobožni Tobija, katerega so mnogotere nadloge trle, molil je k Bogu, da bi mu dal kmalu umreti. Kadar je slutil, da mu je Bog uslišal molitev, pozóve k sebi sina Tobijo ter ga začne opominati tako-le:

„Poslušaj, sin moj ljubi, besede iz mojih ust in zasádi si jih kakor čvrst temelj v svoje srcé.

Kadar Bog k sebi vzame mojo dušo, pokóplji moje teló; a svojo mater spoštuj vse dni njenega življenja, in spominaj se, koliko nadlog in nevarnosti je ona prestala zaradi tebe.

In kadar tudi ona izpolni čas svojega življenja, pokóplji jo poleg mene. Vse dni svojega življenja imej Bogá v spominu, in čuvaj se, da nikoli ne privoliš v greh ter v nemar ne pustiš zapovedi Gospoda, našega Bogá.

Dajaj milostínje od svojega premoženja in nikoli ne odvrčaj lica od siromaka. Ako bodeš tako delal, tudi Gospod ne odvrne svojega lica od tebe.

Kakor premoreš, tako bodi usmiljen; ako imaš mnogo, dajaj obilo; ako imaš malo, daj tudi malo iz dobrega srcá!

Čuvaj se, sin moj, vse nečistosti, in napuhu ne puščaj gospodovati ne v svojih mislih, ne v svojih besedah; kajti v njem se je vsa izpridenost začela.

Nikoli nikomur ne stori tega, česar ne želiš, da bi drugi tebi storili.

Déli svoj kruh z lačnimi in ubozimi, a nage obláči s svojimi obláčili.

Hvali Bogá vsak čas in prosi ga, da uravná vsa tvoja pota; vse, karkoli storiš, stori le z njegovo voljo.

Ne boj se, sin moj; ubožno sicer živimo, ali dobili bomo mnogo dobrega, ako se bomo Boga bali, greha varovali in dobro delali.“

Na te lepe opomine odgovoril je mladi Tobija svojemu očetu: „Oče! vse hočem storiti, kar mi si ukazal.“

Otroci, ti lepi pouki in opomini naj bodejo tudi vašemu življenju v vodilo.

I. T.

Objédki.

Minica prinese domov škundro hrušek in jabolk, ki jih je nabrala po vrtéh. Postavi posodo na tla, potem pa hití na vso sapo pripovedovat očetu to-le: „Pomislite oče, doli pod óno presedavko pri kozolci leží na tléh vse polno razjédkov. Hruške še čisto zelene, objedene so na pólu do pečké; in objedkov je pólno, pólno. Kdo li tako kvarljivo razjéda hruške? Védite, včeraj sem videla onú sosedovega Martinka s palico v roci. Gotovo si je ž njo klatil hruške in jih potlej obgrizaval. Zatožite ga sosedu, da ga kaznuje!“

Tako besedíči sumljiva Minica. A oče pogledajo objédke, katere je Minica prinesla domov, malo se namuznejo ter gredó v kolésnico, od koder prinesó staro pest od strtega kolesa. Tej pestí zabijejo spodnjo luknjo, a na drugem, votlem konci pestí izvrtajo štiri luknjice. Vanje vtaknejo štiri stebriče, in na te stebriče nasadé lesen pokrovec takó, da ga je lahko pomikati navzdol in navzgor. Sredi pestí napravijo počez lesen jezik, na katerem so poprej zarézali stopnice. Na teh stopnicah se opira prožilo, držeče pokrovec. Vsa nastava je bila podobna ónej za ptičji lov pod pehár.

To past nesó oče na drevo, pod katerim so ležali objédki. Drugo jutro pridejo z Minico, splezajo na drevo ter past pokrito s pokrovcem nesó domov. Pokličejo mačka in potem privzdignejo v pričo Minice pokrovec. Žival v sivkastej kozuhovini — glodavi polh plane iz pastí, hoče uiti, ali joj! mačku pride pod kremplje.

„Glej,“ pravijo oče Minici, „to je bil tisti sosedov Martinek, ki je hruške objedal. Dišeča, z oljem namazana hruška, ki jo vidiš tu na prožilu, privabila je tolstega polha, da je butnil v pest, sprožil nastavo in tako zaprl za seboj pokrovec. Da sem le videl objédke, takój sem vedel, kdo jih dela. Vender ti tega nisem hotel užé takrat povedati, da bi te tem bolj prepričal o krivici tvojega dolženja. Verjemi, odslej ne bode več ondukaj razjédkov. A vrhu tega si zapomni ta nauk: Ne dolži nikogar krivice, dokler nimaš temu pravega povoda. Pomisli le na nasledke, ki jih ima tako krivo natolcevanje. Da sem zatožil Martinka sosedovemu očetu, moral bi deček po nedolžnem prestati kazen; vrhu tega bi utegnili razvneti se prepír med nami in sosedovimi. Glej, take posledice bi imelo krivično obdolženje v malej stvári, kakšne še le pri kakej važnej. Zatorej ti povem: Varuj se prenaglega obdolževanja in zlobnega sumničenja povsod in vselej!“

Jos. Gradčan.